

עפ"ת 43061/05/17 - לב ימניצקיי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 43061-05-17 ימניצקיי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
עורר	לב ימניצקיי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט קמא לפיה נדחתה בקשת העורר לבטל או לקצר את תקופת הפסילה המנהלית מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה. העורר, יליד 1945, היה מעורב בתאריך 25.4.17 בתאונת דרכים כאשר נהג ברכבו ברח' גאולה בחיפה, אז סטה רכבו לאי התנועה, פגע בו והתהפך. על פני הדברים, העורר איבד את השליטה ברכב כתוצאה מאיבוד הכרה מספר שניות קודם לכן. למרבית המזל, העורר ובני משפחתו שהיו עמו ברכב נפגעו רק בצורה קלה יחסית.

במסגרת אשפוזו בבית החולים כרמל, מסר העורר כי כשלושה שבועות לפני התאונה שונתה ההתוויה הרפואית לטיפול בבעיות סוכרת ויתר לחץ דם מהן הוא סובל וזו היתה הסיבה לאיבוד ההכרה. גם במכתב השחרור מתאריך 28.4.17 מבית החולים כרמל (שם אושפז העורר ממועד התאונה ועד למועד לעיל) צוין כי זו ככל הנראה היתה הסיבה לאיבוד ההכרה. אוסיף, כי במסגרת האשפוז נערך לעורר בירור רפואי מקיף בתחום הלבבי משום הסברה שעבר אוטם, אך לא נמצא בסיס לסברה זו. בסיכום האשפוז צוין, כי "יש להמשיך מעקב בקהילה ובירור בהתאם - כולל נוירולוגי. להימנע מנהיגה ב 3 החודשים הקרובים".

בתאריך 30.4.17 התקיים שימוע בפני הקצין המשטרה אשר פסל את העורר מנהלית למשך 60 יום וזאת לאור הנתונים לעיל וכן הפנה אותו למכון לבטיחות בדרכים. ערר אותו הגיש העורר נדחה, כאשר ביהמ"ש קמא הפנה לדו"ח השחרור לעיל וכן להודעתו של העורר מתאריך 30.4.17 אז צוין בין היתר, כי הוא הרגיש "ברגע מסוים" מתח, לחץ וחרדה (שורה 6). במהלך הדיון בפני הבהיר העורר כי כוונתו היתה לשניות טרם התאונה ולא באופן כללי.

על פני הדברים לא היה מקום לקבלת הערר, ואולם, לאחר החלטת ביהמ"ש קמא נבדק העורר על ידי רופא המשפחה שלו ובנדון הוגש מסמך רפואי מתאריך 23.5.17 של ד"ר ערן סגל. מהמסמך הרפואי (הגם שניתן היה לצפות שיערך ביתר הרחבה ופירוט), עולה כי רופא המשפחה בדק את העורר וכן עיין במסמכים מבית החולים כרמל. ד"ר סגל צוין כך: "אישור כשרות לחזור לנהיגה. כאמור - נשללה סיבה לבבית". על בסיס המסמך לעיל וכן לאור טענתו כי כבר אינו נוטל

את התרופות שהביאו אותו לאובדן ההכרה, טוען העורר שיש מקום להשיב לו את רישיון הנהיגה לו הוא זקוק. מנגד, טוענת באת כח המשיבה כי אין מקום להתערב בהחלטת ביהמ"ש קמא, וודאי כאשר העורר הופנה למכון לבטיחות בדרכים.

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים ובשים לב לנתונים שהונחו בפניי, סבורני כי יש מקום לקבל את הערר. בניגוד לתקופות פסילה מנהליות "רגילות" אשר באות, בין היתר, להביא "לצינון" נהגים שעל פני הדברים עברו עבירות תעבורה - בדרגת מודעות או רשלנות כזו או אחרת - במקרה דנן, על פני הדברים, אין מדובר בתאונה שהינה תולדה של התרשלות כלשהי מצד העורר אלא תוצאה של שינוי בהתוויה הרפואית שהביא לאובדן הכרה. נתון זה כבר אינו רלוונטי, העורר חזר להתוויה הרפואית הקודמת ומצבו יציב. בסיס הנתונים שהיה קיים בפני הרשות המנהלית וכן בפני ביהמ"ש קמא השתנה לאחרונה וזאת לאחר שהעורר נבדק על ידי רופא המשפחה אשר מכיר מזה שנים, וזה קבע כי הוא כשיר לנהיגה. נתתי דעתי לטענת המשיבה כי במכתב השחרור צוין כי יש לערוך גם בדיקה נוירולוגית אך בה בעת עולה, כי גם סוגיה זו נבחנה על ידי רופא המשפחה, שמסמכי השחרור עמדו לנגד עיניו והוא החליט מטעמיו הרפואיים שלא לערוך בדיקה שכזו. עוד נתתי דעתי להפניית העורר למכון לבטיחות בדרכים, אך משלא נסתרו טענות העורר כי ההפניה כלל לא הגיעה למכון; וכן לנוכח מסקנת רופא המשפחה שצוינה לעיל, אני סבור שיש להמשיך ולהמתין לבדיקה זו.

לאור האמור לעיל, אני מורה על קבלת הערר במובן זה, שהפסילה המנהלית תסתיים בתאריך 31.5.17, עד השעה 12:00 אז יושב לעורר רישיון הנהיגה.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים וכן תוודא טלפונית כי היא הגיעה לידיהם (+תיעוד בנט המשפט). תשומת לב המזכירות למספר הפקס אותו מסר העורר בעת הדין.

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ז, 28 מאי 2017, בהעדר הצדדים.